

enkelt Tilfælde af Sogneforstanderskabet med Amtsraadets Billigelse."

Lehmann: Jeg havde haabet, at det ærede Udvalg efter Udfaldet af Afstemningen ved anden Behandling vilde have fundet sig foranlediget til, hvad man jo i Reglen ogsaa gjør strax, at stille subsidiaere Forslag, altsaa foreslaaet de Ændringer i Lovudkastet, som kunde ansees hensigtsmæssige eller nødvendige for at tilfredsstille dets Fordringer. Da jeg imidlertid bragte i Erfaring, at dette ikke vilde blive Tilfældet, og da jeg ikke kunde ansee det for ønskeligt, at de Betragtninger, som under Diskussionen havde fundet et vist Medhold idetmindste fra flere Sider, ikke skulde kunne drage til Følge med Hensyn til Lovens Forbedring, har jeg tilligemed nogle andre Medlemmer tilladt mig at foreslaae nogle Forandringer. Den første gaaer ud paa, at Expropriation ikke skal kunne anvendes til blot Forskjønnelse. Jeg behøver ikke at sige, at jeg for mit personlige Vedkommende ikke vilde have nogen Betænkning derved; men, da der fra flere Sider blev ytret Betænkning, og da jeg troer, at man, ved at opgive hiin Bestemmelse ikke opgiver Stort, eftersom Anvendelsen af Expropriation skulde være betinget af Samtykke af Sogneforstanderskabet og Amtsraadet, saa troer jeg, at det vil berolige enhver Frygt for en utilbørlig Anvendelse af Expropriation, naar man lader Ordene „og Forskjønnelse“ udgaae. Det andet Forslag er egentlig kun en nærmere Bestemmelse af hvad den ærede Justitsminister udtalte at være Lovens Mening, som jeg maa erkjende kunde være udsat for Misforstaaelse. Det er nemlig erkjendt fra alle Sider, at det ikke vilde være billigt, om de sfternere boende Indvaanere i Frederiksberg og Hvidovre Sogne skulde komme til at bidrage til Udgifterne ved Forbedringen paa dette særlige Terrain. Jeg vilde ikke engang da finde det billigt, hvis det var givet, at de for evige Tider skulde vedblive at være forenede med samme Commune, og kan altsaa saameget mindre finde det billigt, naar det staaer under Forhandling, om de ikke skulde stilles, eller muligens endog det paagældende District

engang i Tiden blive henlagt under Kjøbenhavn. Men efter den ærede Justitsministers Erklæring var der kun brugt det almindelige Udtryk „Beboere“, fordi man havde tænkt sig Muligheden af, at foruden Beboerne af det paagældende District ogsaa enkelte Beboere udenfor samme kunde være directe interesserede i de foreslaaede Forbedringer, s. Ex. i Anlægget af en Vej, i Tilvebringelsen af en Vandafledningsgrøft eller Dæslige, og da vil der jo ikke være den mindste Betænkning ved at lade dem bidrage; men at det i Reglen vil være Beboerne i selve Districtet og blandt disse da nærmest de, som umiddelbart ere interesserede i Foranstaltningerne, der skulle bære de deraf flydende Udgifter, er vist Lovens Mening og vil ialfald ved den foreslaaede Ændring blive utvivlsomt, og skjønner jeg saaledes ikke rettere, end at de Betænkninger, der vare udtalte i Udvalgets Betænkning, dermed maa ansees for hævede, og at man med fuldkommen god Samvittighed kan enes om at give Loven i dens Heelhed denne Form.

B. Christensen: Ja, da den ærede Ordfører ikke er tilstede, skal jeg blot med to Ord bemærke, at jeg naturligvis fremdeles agter at stemme mod Loven; men dog i een Henseende er ganske glad ved, at den finder den Modtagelse, den af den ærede Majoritet her i Landsstinget har faaet, især da de Forandringer i den ere komne tilstede, som ere foreslaaede.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

1) det første Ændringsforslag til § 3 (ny § 4) (see ovenfor) vedtoges med 32 Stemmer mod 1.

2) det andet Ændringsforslag til samme Paragraph (see ovenfor) vedtoges med 33 Stemmer mod 1.

Deraa fattedes Lovudkastet i dets Heelhed under Forhandling. Da imidlertid Ingen begjærede Ordet, oplæstes